

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Μόλις ἤρχιζε νὰ γλυκοφέγγη ἡ αὐγὴ (ὄχι ἡ ἑφημερίς) καὶ ὁ ἥλιος (ὄχι ἡ ἑφημερίς—δὲν σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι, ἂν δύο παρενθέσεις μετεχειρίσθην, διὰ νὰ δείξω, ὅτι ὁ ἥλιος καὶ ἡ αὐγὴ δὲν εἶναι ἑφημερίδες· τὸ ἄτοπον δὲν εἶναι ἰδικόν μου εἶναι τοῦ συντακτικοῦ) λοιπὸν καὶ ὁ ἥλιος εἰς μίαν χρυσὴν του ἀκτῖνα νὰ διαχρωματίζῃ τὰ ἄμορφα, ὅτε τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ δαιμόνιον, τὴν οὐρὰν ἐπ' ὤμου φέρον καὶ τὰ κερατίδιά του πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡς ἱππότης, (οὐχὶ τῶν ἀναργύρων, ἀλλὰ τοῦ στερεώματος) τὸν πτερωτὸν πῖλον του, ἐπέστρεψε φαιδρὸ ἀπ' τὰ Παρίσια, ὅπου, τὸ πονηρὸν, μετέβη, τί φαντάζεσθε νὰ κάμῃ; οὐχὶ βέβαια νὰ φέρῃ πολιτικούς, ὑπουργοὺς, καθὼς ἐφέραμεν καὶ μηχανικούς, ἀλλὰ (συγγνώμην κυρίαί μου) μετέβη νὰ μεταβάλλῃ μέρος τῆς οὐρᾶς του εἰς σιδηροὺς ποδογύρους, δηλαδή κρινολίνα, τὰ ὅποια ἤδη ἐπώλησεν εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἐμπόρους Κ. Κ. Μαλανδρίνον, Γιαννάκον, Σκληθανιώτην καὶ λοιποὺς, ἀφοῦ εἶδεν, ὅτι ὁ συρμὸς αὐτὸς προσδεύει καὶ τὰ κρινολίνα ἀγοράζονται παμφηρεῖ. Πονηρὰ δὲ ἐμειδία τὸ σατυρικὸν χεῖλος του, καὶ ὁ μικρὸς στρογγύλος ὀφθαλμὸς του, ἐλαμπίδιζε, διότι ἔβλεπε βέβαια, πόσον ἐπιτυχῶς μετεβλήθησαν τὰ διαβολοπηδήματα εἰς γυναικοφουσκάματα, τὰ ὅποια, πρὸς χαρὰν του, τόσον ἀσχημίζουν τὰς ὥραιάς μας.

Εἰσῆλθε, τὸ θεότρελλο! εἰς τοῦ Ἀβδηρίτου τὸν κοιτῶνα, ἐπαιλαμῶννον ὅλο γέλια καὶ χαρά.

Ξύπνα γέρο μου κομματί,

Καὶ γενοῦ αὐτὶ καὶ μάτι·

Θὰ σοῦ πῶ, ἓνα μυστικὸν,

Εἶναι καὶ ὑπουργικόν,

Εἶναι Καὶ ὑπουργικόν.

Γέρο! ἔ, γέρο! δὲν ἀκοῦς γέρο;

Ἐπλησίασε πλὴν καὶ ἀπάντησιν δὲν ἐλάμβανεν· ἀφοῦ ἐνόμσεν αὐτὸν εἰσέτι κοιμώμενον στραφέν πρὸς τὸ παράθυρον προσεκολλήθη ἐπὶ τῶν σιδηρῶν αὐτοῦ κιγκλίδων καὶ ἤρχισε νὰ τερετίζῃ ἐνθουσιωδῶς.

Ἐπειδὴ καὶ τώρ' ἔχομεν καιρὸν,

Ἄς καταρασθῶμεν κατὰ. . . .

— Τρικέρατον ! κράζει διὰ τῆς τραχείας φωνῆς του ὁ Ἀβδερίτης, ἐνῶ ἔμελλε νὰ κλείσῃ τὴν παρωδήσαντα αυτοφωνίαν τοῦ στίχου του.

— Ἄ ! καλὸ τυχε γέρον — παράξενε ! — με ἐτρέψαμεν μετὰ τὴν ἀγρίαν φωνήν σου, καὶ ἰδὲ τῶρα, θές τὸ χερὶ σου εἰς τὸ στήθος μου ἐπάνω, νὰ ἰδῇς, νὰ ἰδῇς πῶς ἡ καρδίκα μου κτυπᾷ, καθὼς τοῦ πτηνοῦ τὸ ὁποῖον συλλαμβάνεται ἐπὶ τοῦ ἰσοβέργου, καθὼς τῆς κάρπης, ἣτις προδίδεται εἰς τὰς πρώτας ἐργολαβικάς παρεκτροπὰς της, καθὼς τοῦ λαγωοῦ, καθὼς τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ὀνειρεύεται ὅτι πετᾷ, τοῦ φεύγει τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ ἐξυπνᾷ, ὁ πτωχὸς ! καὶ εἶναι ἀλήθεια καθὼς τοῦ ἀντιπολιτευομένου ἐφημεριδογράφου, ὅστις καθ' ἣν στιγμὴν διανέμεται τὸ φύλλον του, βλέπει νὰ πρίσταται ἐπὶ τοῦ κατωφλοίου τῆς θύρας τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπάλληλος, προσφέρων τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Εἰσαγγελίας· καθὼς τέλος πάντων τόσα ἄλλα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα ἡδυνάμην νὰ προσθέσω, ἂν οἱ παλμοὶ μου δὲν ἦσαν τόσο σφοδροὶ, μέχρι λειποθυμίας. . . .

— Περιττὸν, εἶναι περιττὸν νὰ κοπιᾶζετε, χαριτωμένε μου ! τοῦ ἐφημεριδογράφου μόνον, ἥρκει, χωρὶς νὰ σᾶς τρομάζῃ ἡ φωνή μου, νὰ σᾶς κάμῃ προσεκτικὸν νὰ μὴ παραφωνήτε, ὅταν πρόκηται νὰ τραγωδηῇτε.

— Λοιπὸν διὰ τὴν παραφωνίαν με ἀπέκοψες; φαντά σου τί ἀνόητο ! καὶ ἐγὼ, ἐπίστευσα, ὅτι ἐμάντευσες τὴν πάρωδηθεῖσαν αυτοφωνίαν τοῦ δευτέρου στίχου μου.

— Τὴν λέγουσαν;

— Τὴν λέγουσαν.

Ἄς Καταρασθῶμεν κατὰ ὑπουργῶν

Τῆς Δικαιοσύνης, τῶν Ἐσωτερικῶν.

— Διάβολε ! δίκαιον εἶχα νὰ σὲ διακώψω· μόλις ἔκλεισαν ἡ μία πληγὴ καὶ ἄλλην ζητεῖς νὰ μοῦ ἀνοίξῃς· χιλιάκις σὲ εἶπα, ἄφες τοὺς ὑπουργούς, σὺ ἐδιάλλαξες μάλιστα τοὺς καλλιτέρους μεταξὺ τῶν ἐπτά. Δὲν εἰξεύρεις, ὅτι ὁ Κύριος Βούργαρης, ὁ Κύριος Σκαλιστήρης. . .

— Δὲν εἰξεύρω τίποτε ἄλλο, παρ' ὅτι με αὐτά σου τὰ ἡμιτελῆ πολιτικὰ μέτρα, θὰ σὲ μισήσῃ ὁ κόσμος, θὰ σ' ἀρνηθῇ.

— Δαιμόνιον !

— Δὲν ἀκούω κανένα, δὲν ἔχω ἀνάγκην κανένα, θὰ λέγω ὅ,τι θέλω, καὶ μέχρις ἐσπέρας θὰ ἐπαναλαμβάνω. κατὰ ὑπουργῶν.

Τῆς Δικαιοσύνης τῶν Ἐσωτερικῶν

καὶ θὰ ἰδῶ, τί θὰ μοῦ κάμουν· ἥναψ' ἡ κεφαλὴ μου, ἄ ! ἄ !

— Αἰχμάλωτε ! μὴν ἐτρελλάθῃς ; λησμονεῖς τὰς κατασχέσεις, τὸν Μενδρεσέ.

— Εἶμαι ἐλεύθερος — ΖΗΤΩ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ! (τὸ ὁποῖον, ἐν παρενθέσει, δίδει τὴν ἄδειαν εἰς τοὺς τυποκτόνους ὑπουργούς, νὰ μὴν δύνανται νὰ καταδιώξωσιν πλέον ἐλαστικῶς τὸν τύπον, ὅστις ἤθελε γράψῃ ἔστω καὶ τὸν πανηγυρικὸν των)

— Πεπτωκότα ὑπουργὸν νομίζεις τὸν Βούργαρη, τὸν Σκαλιστήρη;

— Καὶ βέβαια !, πλὴν σιγαλά λέγει, καὶ ὅς μὲν μετὰ ξύμας, διότι εἶναι μυστικό.

— Μυστικό ! καὶ ποῦ τὸ ἔμαθες σύ ;

Αἶ, ποῦ τὸ ἔμαθα· δαιμόνιον εἶμαι, τὸ ἔμαθα ἀπὸ τοῦτον τὸν διπλωμάτην, ἀπ' ἐκεῖνον τὸν πολιτικόν, ἀπὸ τὸν ἄλλον τὸν τζανακογλύφτην, ἀπ' ἐκεῖνους τέλος, οἵτινες σοῦ ὀρκίζονται εἰς τὴν τιμὴν των, ὅτι εἰξεύρουν τὰ πολιτικά ἀπὸ ἀξιόπιστον ὑποκείμενον καὶ σοῦ κλείουν τὸ στόμα, διὰ νὰ μὴν τοῦ διαφύγῃ δευτέρα ἐρώτησις καὶ εὑρεθοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σοὶ διαπιστευθῶσιν ὅ,τι δὲν εἰξεύρουν Λοιπὸν εἰς τὴν τιμὴν μου, κύριε Ἀβδηρίτα, ὁ Βούργαρης καὶ ὁ Σκαλιστήρης ἐπαύθησαν· τὸ ἤκουσα ἀπὸ ἀξιόπιστον ὑποκείμενον, μὴ μὲ βιάσῃς ὅμως νὰ σοῦ εἰπῶ τί καὶ πῶς, διότι τότε θὰ σοῦ ὀνομάσω καὶ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἦσαν παρόντα, ὅτε ἐρρέθη αὐτὸ καὶ αὐτὸ, καὶ ὅτι τέλος ἐπαύθησαν οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ τυποκτόνοι.

— Νὰ χαρῇς τὴν οὐράν σου ! ποῦ τὸ ἔμαθες;

— Ὡ ! νὰ πάρω τὴ ψυχὴ σου ! μὴ μ' ἐρωτᾷς

— Μὰ θέλω.

— Μά ! . . .

— Μα. . . .

— Μὰ, τί νὰ σοῦ εἰπῇ κανεὶς ! ἐπιμένεις βέβαια, διότι ἔχεις πεποιθήσιν, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τίποτε. Κύψε, λοιπὸν κύψε νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ εἰς τὸ οὖς — καὶ τὸ δαιμόνιον προσκολλήσαν τὰ τρυφερά ὡς τοῦ ἔρωτος χεῖλη του εἰς τοῦ Ἀβδηρίτου τὸ οὖς, εἶπε σιγαλά (τὸ ἔμαθα, τὸ ἤκουσα) εἰς τὸ καφενεῖον ! ! ! ἐξεφώνησεν.

— Ἄ ! Σατανᾶ !

— Χι ! χι ! πῶς σοῦ φαίνεται; μάλιστα, ὅταν ἐλέγετο ἦσαν παρόντες ὁ διεκπεραιωτὴς τῆς παύσεώς των, ὁ ἱερεὺς, ὅστις ὥρκισε τοὺς νέους καὶ τινες ἄλλοι. — Ἄ, ἤμην καὶ ἐγὼ, — καὶ ὅλοι ἐπεβεβαίουν τὸ ἄκουσμα.

— Καὶ σύ ; λοιπὸν τίνες εἶναι οἱ διάδοχοί των ;

— Οἱ διάδοχοί των εἶναι, ὁ Κ. Προβελέγγιος τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ τῆς δικαιοσύνης ὁ Κ. Ράλλης, νομίζω. . . .

— Νομίζεις;

— Δηλαδή εἶμαι βέβαιος· διότι οἱ κύριοι οὗτοι, ἔδωκαν περὶ τὴν 6 ὥραν μ.μ. τῆς 13 Νοεμβρίου, τὸν ὅρκον τῆς πίστεως, ὑπὸ τὴν πρωθυπουργίαν τοῦ Α. Μιαούλη, υἱοῦ τοῦ ναυάρχου Μιαούλη καὶ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ἀρμάτων.

Τί σκέπτεσαι λοιπὸν καὶ συνωφρυνώθης ; δὲν τὸ πιστεύεις ἀκόμη, ἀφοῦ ἐναντίον τῆς ἐχεμυθείας σοὶ ἐξέθηκα τόσας λεπτομερίας ;

— Τὸ πιστεύω· ἀλλὰ μοὶ φαίνεται παράδοξον, διότι ἄλλοτε ἐμυθολογεῖτο, ὅτι ὁ Κρόνος ἔτρωγε τὰ τέκνα του· σήμερον συμβαίνει τὸ ἐναντίον· τὰ τέκνα κατέφαγον τὸν γέροντα πατέρα των Πρωθυπουργόν.

— Τὸ ὅποιον θὰ εἰπῇ, ὅτι καὶ ἡ μυθολογία εἶναι πρᾶγμα μετα-

Ελητόν, δηλαδή συρμός. Άλλοι καιροὶ τότε, ἄλλα ἤθη· ὁ τότε συρμός ἐτρώγε ὁ πατήρ· σήμερον τὰ τέκνα νὰ τρώγουν τὸν πατέρα — ἀπαράλλακτα καθὼς τὰ κρινολίνα κατέφαγον ὅλα τὰ εἶδη τῶν ἐσωφορίων, καθὼς ἡ γαστέρα τοῦ Καμπουρόγλου θὰ φάγῃ τὴν κεφαλὴν του, τὴν Πανδώραν τὰ μικρά της γράμματα καὶ ἄλλα πολλά· — Μόνος ὁ Ταλλεθράνδος Κωστάκης, τῆς Ἑλπίδος, κατώρθωσε νὰ φάγῃ τὰς ἀρχὰς τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν εἶναι μῦθος, εἶναι βέβαιον, ὅτι ἐνῶ ἐπεριμένονεν νὰ γεννηθῶσιν ἐπτὰ κατόπιν τόσου κοιλοπονήματος, ἐγεννήθησαν δύο, τοὺς ὁποίους οὐδὲ κἂν τολμῶμεν νὰ παραβάλλωμεν πρὸς τοὺς προκατόχους, τοσαύτη ἡ ὑπὲρ τῶν διαδόχων ὑπάρχει διαφορά. Δὲν εἶναι ὁμῶς χριστιανικὸν, Σατανᾶ μου, νὰ εἰπωμέν τι εἰς κατηγορίαν τῶν μακαρία τῇ παύσει ὑπουργῶν, διότι ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται.

— Τί, ποῖό ; ἅς νὰ μὴ σοῦ γίνῃ ἡ χάρις· ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοὺς διοβόλους ὁμῶς εἶναι ὥρα κρίσεως. Ὅσῳ ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ, ὅτι χάριν τῆς ιδιοτροπίας τοῦ Κ. Βούργαρη ἔγινα καὶ ταχυδρόμος, καὶ φορτωμένος τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος σου ἔτρεχα μεταφέρων αὐτὰ ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, διὰ νὰ κερδίσωμεν τὰ τέσσαρα λεπτά τὸ φύλλον, ἐνῶ ὅλου τοῦ κράτους αἱ ἐφημερίδες πληρόνουν κατ' ἀποκοπὴν, δὲν τοῦ τὸ συγχωρῶ ποτέ ! ἂν

« Καὶ οἱ ὑπουργοὶ μας εἶναι ταχυδρόμοι διαβάται ».

Ἀδιάφορον ! Ὅσον ἐνθυμοῦμαι ἐγὼ, ὅτι ἐπνιγόμεν ἐπνιγόμεν, ἐκ τοῦ ὑπερχυλίσματος τῶν πολιτικῶν, καὶ πολιτικὸ δὲν ἡδυνάμην νὰ εἰπῶ, διότι ὁ . . . ἀγαθὸς Σκαλιστήρης ἦτον ἔτοιμος νὰ μοῦ κόψῃ τοὺς ὄνυχας, καὶ οὐρὰν, καὶ κερατίδια, τώρα θὰ τοῦ ψάλλω τὸν ἐξάψαλμον.

Μάλιστα δὲ, μάλιστα δὲ, Κύριε Βούλγαρη, ἤμην ἔτοιμος, μὲ τὴν ἄδειάν σας πάντοτε, νὰ μετρήσω εἰς ἓνα κάποιον τρόπον, μὲ τὸν πῆχυν τῆς οὐρᾶς μου, τὴν περιφέρειαν τοῦ σεβαστοῦ πολιτικοῦ τζουμπέ σας, δι' ὅσα χρυσὰ λογάκια εἴχετε τὴν καλοσύνην νὰ διαβιβάσητε ὅπου δὲν ἔπρεπε, περὶ ἑνὸς πτωχοῦ διαδόλου· πλὴν εἰσθε τυχερὸς ιδιώτης, ὅσον ἄτυχος πολιτικὸς· — καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ λιθογράφου μου δὲν δύναται νὰ μὲ βοηθήσῃ σήμερον. — Ἐπειτα καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅσον σκανδαλοποιὸν καὶ ἂν μὲ ὑποθέσσετε αἰσθάνομαι νὰ κτυπᾷ τι, τὸ ὁποῖον μὲ συγκινεῖ, μοῦ ἐμποδίζει τὴν χεῖρα . . . ἄλλως νὰ μὴν ἦμαι διάβολος, ἂν ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων, δὲν κατόρθωνα νὰ πείσω τὴν ἐπίμονον κεφαλὴν σας, ὅσον ιδιότροπος καὶ ψυχρὰ εἶναι ἡ καρδιά σας, νὰ ἐνδυθῇ καὶ τοῦ φράγκου τὴν στολὴν, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ φέρει τὰ φρονήματά του.

→ Πᾶν ἐμπόδιον διὰ καλὸν, μικρὲ μου σκανδαλοποιέ.

— Ἐχεις δίκαιον· καθόσον μάλιστα φοβοῦμαι μὴ συναντήσω τοῦ Αἰῶνος Τιμολέοντος τὸ ἀναθεματισμένον θυμιατὸ, καὶ συγκρουσθῶ μὲ τὴν μακάριον — ὑπουργικὴν κρίσιν τοῦ Ἡλίου.

— Ἄκουσον καὶ ἐμὲ τοῦ γέροντος· ὁ ὑπουργικὸς τοκετὸς, πονηρὲς μου, δὲν εἶναι τέλειος· διότι τὸ ἀκόλουθον, τὸ ὁποῖον βέβαιον τὴν

σωτηρίαν τῆς λίσσης δὲν ἔπεσεν εἰσέτι· παραφύλαττε λοιπὸν, καὶ ἅμα ἰδῆσθαι πέση, ἄριχτο νὰ φάλλῃς εἰς ὅσονδῆποτε τόνον σοὶ ἀρέσκει, καὶ ὑπόσχομαι νὰ κραῦ τὸ ἴσον· διότι ὅσον ψυχρὸν αἷμα καὶ ἂν ὑποθέσῃς ὅτι ἔχουν οἱ ἔροντες ὡς ἐγὼ, ἡ καρδία των ὁμῶς πάσχει εἰς τῆς πατρίδος τὰ ἄθῃ. Ἐπομένως ἔχουν καὶ αὐτοὶ χολήν, καὶ ἡ ἰδική μου ὑπεριξέχλισε μὲ τὰ παράδοξα καὶ παράτροπα πολιτικά.

— Ἄχ! πῶς σαρταρᾷ ἡ καρδία μου, διὰ τὰ εὐλογημένα τὰ πολιτικά! ἄς ἀξιολογήσῃς ἡμέραν νὰ εἰπῶ, νὰ χορτάσω, καὶ ἄς μὲ ἰδοῦν οἱ πολιτικοὶ μας μίᾱνα μάτι.

Ἡ ΑΥΓΗ ἐντούτοις δὲν κατόρθωσε νὰ ἐξυπνήσῃ ἐνωρίτερα, ἀλλ' ἡμεροκοιμήθη· διότουτο δὲν μᾶς ἐφώτισε μὲ τὴν ἐπίσημον συγκρότησιν νέου ὑπουργείου, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύετο, ἀλλὰ καθυστέρησε τὸ φύλλον τοῦτο τὸ ὁρῖον ἔλεγεν, ὅτι.

— Πρωθυπουργὸς καὶ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἐκαλεῖτο ὁ μακαρίτης Α. Δελιγιάννης, (βέβαια διὰ νὰ διαδεχθῇ ὁ τζουμπὲς τὸν τζουμπέ).

— Τῶν ἐξωτερικῶν Ζωγράφος ὁ μακαρίτης.

— Τῶν Οἰκονομικῶν Κορφιωτάκης ὁ μακαρίτης.

— Τῆς παιδείας Χρυσόγελος ὁ μακαρίτης.

— Τῶν Ναυτικῶν ὁ ἐν Σφακτηρίᾳ πεσὼν Τσαμαδὸς.

— Τῆς δικαιοσύνης Α. Λόντος ὁ μακαρίτης.

Καὶ ἐπειδὴ, ἔλεγε εἰς ὑποσημείωσιν, εἰς πᾶσαν ἀλλαγὴν ὑπουργείου αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ χαριτωμένου Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβιβασθῶσι, παραιτεῖται οὗτος, ἀφοῦ τὸν παύσουν, καὶ τὸν διαδέχετα, ὁ μακαρίτης Γιάνκος ὁ Σοῦτσος. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἀφελὴς εἰλικρίνεια τοῦ Κυρίου γραμματέως δὲν συμβιβάζεται ὑπ' ἄλλον προϊστάμενον, στις πιθανὸν νὰ ὑποπτεύηται καὶ τὸ ἁθώτατον μειδιάμα του, διὰ τοῦτο Πλὴν οὐδεὶς γραμματεὺς ἀπέθανε, διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ, ἵστε ἐκοῦτα ἄκουσα ἡ Αὐγὴ, ἔλεγε, « εὐχομαι νὰ ἀποθάνῃ εἰς καὶ ἄσμενῃ αἰώνιος ὁ Λύτρος ».

Ὁ Κύριος Βούργων, λέγουν πολλοὶ, εἶχε δίκαιον ἴσως νὰ παραιτηθῇ, διότι τέλος πάντων δὲν κατόρθωσε νὰ πείσῃ τὸ ὑπουργικόν του συμβούλιον νὰ φορέῃ τζουμπέδες, αὐτὸ ἦτο τὸ σοβαρὸν καὶ λίαν σπουδαῖον ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τοὺς ὑπουργοὺς νὰ διχογνωμίσωσι τόσον σπουδαίως, καθὼς βλέπετε, ὅσον ἀστεῖος ἤθελε φανεῖ ὁ τζουμπὲς, ἐπὶ τῆς ῥάχους Ραγκασί Χρηστοπούλου καὶ λοιπῶν. Ἀλλ' ὁ κύριος Σκαλιστήρης τί εἶχε; ἐρωτοῦν. Ἀπαντῶμεν, ὅτι ἡ χελειδὼν διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τόπου εἰς τόπο σκεπάζεται ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ γερανοῦ· λοιπὸν καὶ ἡ χελειδὼν αὕτῃ τῶν ἐνόρκων, ἥτις ψάλλει τὴν θλιβεράν ἀνοιξιν τῶν ὑποδίκων, προμηνύουσα ἀπαίσιον χειμῶνα, εὔρε σκέπην τῆς τὴν κυματίζουσας ἄκραν τοῦ τζουμπέ, διὰ νὰ ἀναβῇ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔφθανε· ἅμα δ' ἐκεῖνος κατέπεσεν ἡ καλλίφωνος αὕτῃ χελειδὼν ἐφρόντισε νὰ ἐπανεύρῃ τὴν φωλεάντην, καθὼς βλέπετε.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ Αἰῶν τοῦ Τιμλέοντος αἰσθανόμενος, ὅτι εἶναι ἐμετικὸς, καὶ θέλων νὰ δικαιολογήσῃ τὸ πάθημά του, λέγει, «Πιστεύομεν, ὅτι οὐδ' ὅλως κυριευόμεθα ὑπὸ πητινῶν συλλήψεων ἀμφιβάλλων καὶ ὁ ἴδιος εἰς ἓνα κάποιον τρόπον, ἂν ὀλίγον ἢ οὐδ' ὅλως πάσχει ἐμέσεως.

Θάρρει, θάρρει φίλτατε Τιμολέων, διότι ὁ κόσμος πιστεύει, ὅτι ὁ υἱὸς ἐκληρονόμησε τὴν ἐγγυμοσύνην τοῦ πατρὸς· ἐάμενον λοιπὸν καὶ αἱ συλλήψεις νὰ ᾧσι κοινότατοι, λίαν πεζαί.

Τινὲς μᾶς ἐκάκισαν πλαγίως πως, διατὶ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ὁ Κύριος Καφταντζόγλους, ἀποκαθίσταται ὕλικῶς ἐκ τῆ θέσεώς του, ἐνῶ αὐτὸς ἐλθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶχεν ἰδίαν χρηματικὴν κατὰστασιν.

Ἀπαντῶμεν, ὅτι τὰ μὲν χρήματά του, τὰ ὅποια ἔερεν, τὰ μετεχειρίσθη εἰς ἰδίαν του χρῆσιν ὁ ἄνθρωπος

Ἐν τούτοις ἀκριβῶς καὶ ὅχι τόσον εὐσυνείδητα μᾶς πωλεῖ γνώσεις, τὰς ὁποίας δὲν ἔφερεν μεθ' ἑαυτοῦ Καφταντζόγλους.

Πόσον ἀγαθὸς εἶναι ὁ Π. Σουτζός· μόνος, αὐτοπροϊρέτως ἐν προοίμῳ τῆς τελευταίας ἐπιφυλλίδος του, λέγει, . . . «χαίρομεν δὲ οἱ ἀδελφοὶ ποιηταί, διότι ὑπὲρ τῶν ἐλλήνων ἐδαπανήσαμεν, ὅην ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν μικρὰν χορηγίαν νοός. . .» Σᾶς συλληπούμεθα, ἰδελφοὶ ποιηταί! διότι ἐδαπανήσατε ὅ,τι δὲν δύνασθε ν' ἀνακτήσητε πέον, διότι πλοῦτος μὲν, δόξα δὲ ἀνακτᾶται· ὁ νοὺς ὅμως

Ἐπέταξε σὰν τὸ πουλὶ,
Ὅπου 'ταν μέσα στὸ κλουβί.
Καὶ πάει, πάει, πάει·
Ἐκεῖ ποῦ δὲ γυρνάει.

Δ. Ν. ΒΡΑΣΙΑΝΟΣ

Τὴν ἀξιόλογον καλλιγραφίαν τοῦ φιλοπόνου νέου Κ. Μ. Σακορράφου, συνιστῶμεν πρὸς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις — οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προμηθευθῶσιν αὐτήν, ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἴδιον ἐκδότην ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Ταχυδρομείων.

Τὸ παρὰ τοῦ Κυρ. Σ. Γκαρπολά ἐκδοθὲν μηνολόγιον, ὁ Καζαμίας, συνιστῶμεν ὡς τὸ συστηματικότερον καὶ ἐντελέστερον τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδιδομένων.